

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

KAHRAMAN - TÜRKİYE DAVASI

(Başvuru no: 60366/00)

KARARIN ÖZET ÇEVİRİSİ

STRAZBURG

31 Ekim 2006

İşbu karar AİHS'nin 44 § 2 maddesinde belirtilen koşullar çerçevesinde kesinleşecektir. Şekli bazı düzeltmelere tabi olabilir.

1

Türkiye Cumhuriyeti aleyhine açılan ve (60366/00) başvuru no'lu davanın nedeni bu ülke vatandaşı olan Nazan Kahraman (başvuran) adlı kişinin Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne (AİHM) 6 Temmuz 2000 tarihinde Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin (AİHS) 34. maddesi uyarınca yapmış olduğu başvurdur.

Adli yardımdan faydalanan başvuran AİHM önünde, Ankara Barosu avukatlarından A. Erdoğan tarafından temsil edilmektedir.

OLAYLAR

I. OLAYIN KOŞULLARI

Başvuran, 1974 yılında doğmuştur ve Ankara'da ikamet etmektedir.

1992 yılında, başvuran, Devlet memuru statüsünde hemşire kariyerine başlamıştır. 1993 yılında, başvuran, ordunun hizmetinde çalışan memur statüsüyle Gülhane Askeri Tıp Akademisi'ne göreve verilmiştir.

14 Nisan 1999 tarihinde, Milli Savunma Bakanlığı Yüksek Disiplin Kurulu, yasadışı bir örgütün sempatzanı olma sıfatıyla ideolojik ve siyasi faaliyetler yürüterek kurumunun düzenini bozduğu gerekçesiyle, başvurunu memuriyetten çıkarma kararı vermiştir.

18 Haziran 1999 tarihinde, başvuran, zorunlu olarak konu hakkında yetkili olan Askeri Yüksek İdare Mahkemesi ("Yüksek Mahkeme") önünde bu kararın iptal edilmesi için dava açmıştır. Başvuran, kendi aleyhindeki suçlamalara itiraz etmekte, *Hacı Bektaş-ı Veli* derneğinin üyesi olmadığını bildirmekte (başvuran bir belge sunmuştu) ve yasadışı bir örgüt lehinde yasadışı faaliyetler sürdürmüş olduğunu reddetmektedir. Başvuran suçlamaların hiçbir açık kanıtla desteklenmediklerini ileri sürmektedir. Başvuran, kamu hizmetinde çalışma hakkının kendisinin temel hakkı olduğunu ve mesleğini düzenli ve bilinçli şekilde icra ederken, hiçbir şekilde keyfi olarak görevden alınmasını gerektirecek bir tutumu olmadığını eklemektedir.

2 Ağustos 1999 tarihli cevabi görüşlerinde, Savunma Bakanlığı, ilgilinin işten çıkarılmasının titiz bir soruşturmaya dayandığını ve bununla ilgili belgelerin mahkemeye, Yüksek Mahkemeye ilişkin 1602 sayılı Kanunun 52. maddesine uygun olarak gizlilik kaydıyla sunulduğunu ileri sürmektedir. Memuriyetten çıkarılma, mesleğinin icrasıyla ilgili olarak değil ama başvuran, ideolojik ve siyasi faaliyetler yürüterek kurumun düzenini bozduğu için dayatılmıştır. Öte yandan, temel bir hak oluşturmaya rağmen, kamu hizmetinde çalışma hakkı yükümlülükleri içermektedir ki bunların kötüye kullanımı durumunda biri de memuriyetten çıkarma olan çeşitli cezaları öngördüğü hatırlatılmıştır.

6 Eylül 1999 tarihinde, başvuran yeni bir savunma sunmuştur. Başvuran ilk önce, askeri olmayan statüsünü vurgulayarak ve bu mahkemenin bağımsız ve tarafsız olduğuna itiraz ederek, Yüksek Mahkemenin normal bir idari mahkeme lehine görevsiz kılınmasını talep etmiştir. Başvuran daha sonra kamu düzenine zarar verecek bir tutum benimsemediğini ve bu durumun kurumu tarafından da kabul edildiğini belirtmiştir. Başvuran, aynı şekilde, görüşleri için cezalandırıldığını ileri sürmektedir ve AİHS'nin garanti altına aldığı özgürlüklerin korunması hakkını vurgulamaktadır. Başvuran kendisine soruşturma sırasında

savunma hakkının tanınmadığını beyan etmektedir. Başvuran, AİHS'nin 6, 7, 9, 10 ve 14 maddelerine atıfta bulunmaktadır.

13 Eylül 1999 tarihinde, başvuran, memurların disiplin cezalarının affına ilişkin 28 Ağustos 1999 tarihli 4455 sayılı Kanunun düzenlemeleri uyarınca görevine iadesi için Savunma Bakanlığı'na talepte bulunmuştur. 25 Ekim 1999 tarihinde, Genelkurmay Başkanlığı, başvuranın talebini Kanunun başvurana uygulanamayacağı gerekçesiyle reddetmiştir.

Başvuranın savunmalarına karşı 17 Eylül 1999 tarihinde verdiği cevapta, Savunma Bakanlığı, başvuranın memuriyetten çıkarılmasının mesleğinin icra edilmesiyle ilişkisi olmadığı ve ilgiliye isnat edilen görüşler nedeniyle müdahale edildiği tezine itiraz etmektedir. Savunma Bakanlığı, memuriyetten çıkarılmanın kaynağının bu görüşler nedeniyle gerçekleştirdiği pozitif eylemler olduğunu ileri sürmektedir. Savunma Bakanlığı, suç sayılan olayın askeri idarenin yetki alanına girdiğini ve başvuranın sivil statüsüne ilişkin bir argümana atıfta bulunmanın haklı olmadığını eklemektedir.

12 Ekim 1999 tarihinde, Başsavcının, 1602 sayılı Kanunun 79. maddesi uyarınca, Yüksek Mahkeme nezdinde yaptığı talep üzerine, Yüksek Mahkeme, Savunma Bakanlığı'ndan başvuranın kişisel dosyasını kendisine ulaştırmasını talep etmiştir. 26 Ekim 1999 tarihinde, Genelkurmay yetkilisi, Bakanlığın 18 Ekim 1999 tarihli talebi üzerine sözkonusu dosyayı iletmiştir.

8 Şubat 2000 tarihinde, Yüksek Mahkeme, çoğunluk kararıyla başvuranın memuriyetten çıkarılma kararının iptal edilmesi talebini reddetmiştir. Yüksek Mahkeme kararında, görev uyuşmazlığı ile ilgili ön itirazın dava dilekçesinde veya ilk savunmalarda ileri sürülmesi ve ilgilinin 6 Eylül 1999 tarihli savunmasında yaptığı gibi daha sonradan yapılmaması gerektiğine karar vermiştir. Bunun dışında, Yüksek Mahkeme, başvuranın başarılı mesleki geçmişine rağmen, tanıklıklardan, üzerine "gizli" damgası vurulmuş bir zarfın içine konmuş belgelerden ve de Yüksek Mahkemenin talep ettiği belgelerden başvuranın görevini yerine getirdiği sırada siyasi ve ideolojik faaliyetler yürüttüğünün ve aşırı sol bir grubun üyesi olduğunun ortaya çıktığına kanaat getirmiştir. Bu yüzden, memuriyetten çıkarılma kararı Kanuna uygundu. Muhalefet şerhinde, azınlık durumundaki iki hakim, ilgiliye ve onun mesleki geçmişine ilişkin getirilen suçlamaları destekleyecek durumda olan kanıt yokluğunun altını çizmekteydiler.

10 Mayıs 2006 tarihinde, Hükümet, başvuran hakkında yürütülen soruşturma dosyasını AİHM'ye iletmiştir. Dosya, "komutanın görüşü", "olayların raporu", ve altı "ifade tutanağı" gibi belgeler içermektedir. "Olayların raporu"na göre, Alanya'da (Antalya) PKK'ya karşı yürütülen operasyon sırasında, başvuranla aynı görevde çalışan bir hemşirenin [ismi silinmiş olan] tutuklanmasının akabinde bir soruşturma yürütülmesine karar verilmiştir. Özellikle, soruşturma kapsamında dinlenen altı hemşire [isimleri silinmiş olan], başvuranın alevi ve aşırı solcu olduğunu; bu ideolojiyi genç hemşireler arasında yaydığını; dini inançlarının zayıf olduğunu çünkü Allah kavramına ilişkin olarak eleştirel düşünceler ileri sürdüğünü; klasik kitaplar ve Aziz Nesin'in kitaplarını okuduğunu; *Hacı Bektaş-ı Veli* Derneğinin faaliyetlerine katıldığını ve orada saz dersleri aldığını; Sivas olaylarını anma amacıyla gerçekleştirilen 2 Mayıs gösterilerine katıldığını beyan etmişlerdir. Başvuran, kendisine karşı ileri sürülen olayları reddetmiştir. Başvuran, "ifade tutanağında" ne alevi ne de aşırı solcu olduğunu, okumayı sevmediğini, sözkonusu Derneğin üyesi olmadığını beyan

etmiştir. Aynı şekilde, bir belgede, başvuranın kişisel dosyasında daha önce ceza aldığına dair hiçbir ibare olmadığı belirtilmiştir.

HUKUK AÇISINDAN

I. AİHS’NİN 6 § 1 MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

Başvuran, dosyada bulunan ve Askeri Yüksek İdare Mahkemesinin kararının temelini oluşturan belgelerin kendisine iletilmemesinin taraflar arasındaki dengeyi bozduğunu ileri sürmektedir. Başvurana göre, silahların eşitliği ilkesi ihlal edilmiştir. Başvuran, burada, AİHS’nin 6 § 1 maddesinin ihlal edildiği kanaatindedir.

Hükümet görüş bildirmemektedir.

1. *İlgili ilkeler*

Her hukuk ve ceza davasının, usule ilişkin yönleri de dahil olmak üzere çekişmeli bir nitelik taşıması ve de taraflar arasında silahların eşitliğini garanti altına alması gerekmektedir: bu, adil yargılanma hakkının temel unsurlarından biridir.

Çekişmelilik ilkesi uyarınca yargılanma hakkı, taraflar için, diğer tarafın oluşturduğu görüşlerden veya sunduğu kanıtlardan haberdar olma ve bunlar hakkında tartışabilme olanağını içermektedir (bkz, diğerleri arasında, hukuki usüle ilişkin olarak : *Vermeulen-Belçika*, 20 Şubat 1996 tarihli karar, *Lobo Machado-Portekiz*, 20 Şubat 1996 tarihli karar, *Nideröst-Huber-İsviçre*, 18 Şubat 1997 tarihli karar, *Kress-Fransa*, 39594/98 no’lu karar, *Yvon-Fransa*, 44962/98 no’lu karar ve *Prikyan ve Angelova-Bulgaristan*, 44624/98 no’lu, 16 Şubat 2006 tarihli karar; cezai usüle ilişkin olarak : *Brandstetter-Avusturya*, 28 Ağustos 1991 tarihli, A serisi 211 no’lu karar, *Fitt-İngiltere*, 29777/96 no’lu karar, ve *Jasper-İngiltere*, 27052/95 no’lu, 16 Şubat 2000 tarihli karar).

Bu prensip, tarafların sunduğu görüşler ve belgeler için geçerlidir, ama bir de Hükümet komiseri gibi bağımsız bir memur (*Kress*, ve, *APBP-Fransa*, 38436/97 no’lu, 21 Mart 2002 tarihli karar), bir idare (*Krčmár ve diğerleri-Çek Cumhuriyeti*, 35376/97 no’lu 3 Mart 2000 tarihli karar) veya sözkonusu kararı veren mahkeme tarafından sunulan görüşler ve belgeler için de geçerlidir (*Nideröst-Huber*).

Aynı şekilde, AİHS’nin, her şeyden önce tarafların çıkarlarını ve adaletin iyi şekilde idare edilmesini korumayı amaçlayan 6 § 1 maddesinin altını çizmek gerekir (bkz, *mutatis mutandis*, *Acquaviva-Fransa*, 21 Kasım 1995 tarihli, A serisi 333-A no’lu karar), bunların, bir belgenin kendilerinin yorumunu gerektirdiği kanaatinde olup olmadıklarını belirtme imkanları olmalıdır. Özellikle, kişilerin adaletin işleyişine güvenmesi buna bağlıdır: sözkonusu güven, diğerleri arasında, dosyadaki her belge hakkında görüş bildirebilme güvencesine dayanmaktadır (bkz *Nideröst-Huber*, ve *F.R.-İsviçre*, 37392/97, 28 Haziran 2001 tarihli karar).

Öte yandan, hakim kendisi de, özellikle bir itirazı reddettiği veya re’sen ele alınan bir gerekçeye dayanarak bir uyuşmazlığı çözdüğü zaman çekişmelilik ilkesine uymak zorundadır (*Skondrianos-Yunanistan*, 63000/00, 74291/01 ve 74292/01 no’lu, 18 Aralık 2003 tarihli

kararlar, ve *Clinique des Acacias ve diğerleri-Fransa*, 65399/01, 65406/01, 65405/01 ve 65407/01 no’lu, 13 Ekim 2005 tarihli kararlar).

2. Bu ilkelerin uygulanması

Davada, bir disiplin soruşturmasının akabinde, askeri hastanede çalışan başvuran, sivil hemşire olarak yürüttüğü görevinden alınmıştır. İlgili tarafından yapılan iptal başvurusu Askeri Yüksek İdare Mahkemesi tarafından reddedilmiştir.

Aslında, 2 Ağustos 1999 tarihinde, cevaben verdiği savunmalar sırasında, Savunma Bakanlığı, 1602 sayılı Kanunun 52. maddesi uyarınca idari soruşturma dosyasını Yüksek Mahkemeye gizlilik kaydıyla iletmıştır. Öte yandan, 26 Ekim 1999 tarihinde, 1602 sayılı Kanunun 79. maddesi uyarınca, başvuranın kişisel dosyası, Başkanın talebi üzerine, Başsavcının talebini takip ettiren Yüksek Mahkemeye iletilmiştir. Yüksek Mahkemenin kararından, başvuranın talebinin, Savunma Bakanlığı tarafından üzerinde “gizli” damgası taşıyan bir zarfın içine konmuş bilgi ve belgelere ve de idari soruşturma kapsamında elde edilen ifadelere dayanarak reddedildiği ortaya çıkmaktadır.

Başvuran, boş yere, soruşturma sırasında savunma hakkına saygı gösterilmemesine itiraz etmiştir.

AİHM, bir ceza yargılama usulü kapsamında, ilgili kanıtların açığa vurulması hakkının mutlak olmadığını söylediğini hatırlatmaktadır. Bir ceza davasında, sanığın haklarıyla dengelenmesi gereken, milli güvenlik veya misilleme riski altında olan şahitleri koruma veya soruşturma metotlarını gizli tutma gerekliliği gibi karşılıklı çıkarlar olabilir. Bazı durumlarda, başka bir bireyin temel haklarını korumak için veya önemli bir kamu yararını korumak için bazı kanıtları savunmanın bilgisine sunmamak gerekebilir. Bununla birlikte, AİHS’nin 6 § 1 maddesi uyarınca, yalnızca, savunma haklarını sınırlayıcı kesinlikle gerekli olan önlemler meşrudur (*Van Mechelen ve diğerleri-Hollanda*, 23 Nisan 1997 tarihli karar). Üstelik, sanığa adil bir yargılanma garanti edilmek isteniyorsa, haklarının sınırlanmasıyla savunmaya çıkarılan her zorluk hukuki makamların önünde izlenen yargılama usulüyle yeterince telafi edilmelidir (*Doorson-Hollanda*, 26 Mart 1996 tarihli karar, *Van Mechelen ve diğerleri, Fitt, ve Jasper*). AİHM’e göre, bu şekil ilkelerin olaya, başvuran için, - ağır disiplin suçları kayıtlarına dayalı memuriyetten çıkarılma olayı- uygulanmaları gerekir (bkz, *mutatis mutandis, Fitt*).

Hükümetin, başvuranın memuriyetten çıkarılmasına ilişkin idari yargılama usulü sırasında soruşturma dosyasının açığa çıkarılmamasını haklı gösterecek hiçbir argüman sunmadığını belirtmek gerekmektedir. Zaten, bu dosya, milli güvenliğe veya misilleme riski altındaki tanıkları koruma veya soruşturma metotlarını gizli tutma gerekliliğine bağlı zorunluluklarla bu şekil bir uygulamayı haklı gösterebilecek hiçbir unsur içermemektedir. Öte yandan, bu uygulamada, çekişmelilik ilkesinin ve silahların eşitliği ilkesinin gereklerini yerine getirmek için başvuranın çıkarlarını korumaya uygun garantiler bulunmamaktadır (bkz, *mutatis mutandis, Fitt, ve Jasper*). Aslında, uyuşmazlık konusu karar sadece “gizli” olarak sınıflanmış olan soruşturma dosyasına dayanılarak alınmıştır.

Savunma Bakanlığı tarafından iletilen belge ve bilgilerin uyuşmazlık sonucu hakkında temel bir önemi olduğunu şüphesizdir. Ama ilgilinin yargılama usulünde kazanmayı umduğu şey ve soruşturma dosyasındaki belge ve bilgilerin niteliği göz önüne alınınca, başvuranın

Yüksek Mahkemenin kararını vermesinden önce bunlara cevap vermesinin imkansızlığı onun adil yargılanma hakkını hiçe saymıştır (*J.J.-Hollanda*, 27 Mart 1998 kararı).

Sonuç olarak, çekişmelilik ilkesi ve taraflar arasındaki silahların eşitliği garantisine uymak -AİHS'nin 6 § 1 maddesi bakımından adil yargılanma hakkının temel yönlerinden biri-başvuranın, Savunma bakanlığının sunduğu bilgiler hakkında yorum yapma olanağını gerektirmekteydi. Oysa ki, bu imkan başvurana, 1602 sayılı Kanunun 52. maddesi uyarınca dosyanın açığa çıkmasını reddetmek için verilmemiştir.

AİHM, AİHS'nin 6 § 1 maddesinin ihlal edildiği sonucuna varmıştır.

II. AİHS'NİN 10. MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

Başvuran, memuriyetten çıkarılmasının, kişisel ve siyasi inançlarına ve bazı yasal eylemlere dayandığı gerekçesiyle, AİHS'nin 10. maddesinin ihlalini teşkil ettiğinden yakınmaktadır.

Hükümet, askeri bir kurumu seçmekle başvuranın en başından böyle bir yapıyı yöneten kurallara uymayı kabul ettiğini belirtmektedir. AİHM'in konuyla ilgili içtihadına dayanarak, Hükümet, memur statüsünde olmasından dolayı, ilgilinin Devlete özel bir güven ve dürüstlük bağıyla bağlı olduğunu ileri sürmektedir. Başvuran, kurumun bünyesinde ve dışarısında sözkonusu faaliyetleri yürüterek bu bağı koparmıştır. Hükümet, olayın durumunun özel koşullarına vurgu yapmaktadır ve en yüksek askeri hiyerarşi üyeleriyle sıkı ilişki içinde olan ve onların gizli sağlık dosyalarına ulaşabilen başvuranın eylemlerine ilişkin olarak, makamların dikkatli olmaları gerektiğinin altını çizmektedir. Öte yandan, *Grigoriades-Yunanistan* (25 Kasım 1997 tarihli karar) kararındaki başvurandan farklı olarak, başvurana cezai müeyyide uygulanmamıştır.

Başvuran, sözde inançları ve yasal, kültürel ve sosyal bazı aktivitelere katıldığı için cezalandırıldığını ileri sürmektedir. Başvuran, PKK gibi yasadışı örgütlerin eylemlerine katılım veya yardım veya bu örgüte sempati duyma şeklindeki kendisine isnat edilen olayların Türk Ceza Kanununa göre suç teşkil ettiğini, oysaki kendisine karşı hiçbir kovuşturma başlatılmadığını belirtmektedir. Başvuran, bu askeri hastanede, meslek ahlakına değin kurallara uyararak on yıla yakın bir süre boyunca çalıştığının ve üstlerinin güvenini sarsmaya elverişli ve doğruluk gereğiyle uyumsuz hiçbir tutumu olmadığını altını çizmektedir. Başvurana göre, iç hukuktaki yargılama usulü sırasında kendisine ileilmeyen ve Yüksek Mahkemenin karar verirken dayanak aldığı idari soruşturma dosyası sadece dayanaktan yoksun suçlamalar içermektedir.

AİHM, mevcut başvuruyla ortaya konan temel hukuki sorunun, memuriyetten çıkarılma kararının iptal edilmesi talebinin AİHS'nin 6. maddesi uyarınca adil bir yargılanmanın sonunda reddedilip reddedilmediğinin bilinmesine ilişkin olduğu kanaatindedir. Yukarıda AİHM'nin sonuç olarak vardığı, bu maddenin ihlal edildiği tespiti göz önüne alınınca, AİHM, bu şikayeti ayrı olarak incelemeye gerek olmadığı kanaatindedir (bkz, *mutatis mutandis*, *Sadak ve diğerleri-Türkiye*, 29900/96, 29901/96, 29902/96 ve 29903/96 no'lu kararlar).

III. AİHS'NİN 41. MADDESİNİN UYGULANMASI HAKKINDA

A. Zarar

Başvuran, miktarı 50 688 Euro olarak belirlediği maddi bir zarara maruz kaldığını iddia etmektedir. Bu miktar, başvuranın işsiz olduğu 14 Mayıs tarihinden 10 Kasım 1999 tarihine kadar olan dönemdeki gelir kaybına ve takip eden dönemdeki gelir farkına denk gelecekti. Bunun dışında, başvuran, aynı şekilde miktarını 30 000 Euro olarak belirlediği manevi zararının tazmini talep etmektedir.

Hükümet, bu taleplere karşı çıkmaktadır.

AİHM, adil tazmini desteklemenin tek dayanağının davada, başvuranın AİHS'nin 6 § 1 maddesinin öngördüğü garantilerden yararlanamaması hususunda bulunduğunu ortaya çıkarmaktadır. Kuşkusuz, AİHM, tersi durumda davanın sonucunun ne olabileceği hakkında yorum yapamaz. Buna karşılık, AİHM, başvuranın mevcut kararda belirtilen ihlal tespiti için yeterli olmadığı bir miktar manevi zarara maruz kaldığı kanaatindedir. AİHM, AİHS'nin 41. maddesinin öngördüğü gibi hakkaniyetle karar vererek, manevi tazminat adı altında 6 500 Euro ödenmesine karar vermektedir.

B. Masraf ve harcamalar

Başvuran, temsil edilmesine ilişkin masraf ve harcamalar adı altında toplam 7 600 Euro talep etmektedir. Başvuran, temsilcisiyle imzaladığı, dava kazanılması halinde, 5 000 Euro tutarındaki miktarın ödenmesini öngören ücret sözleşmesini sunmuştur.

Hükümet, bu talebe karşı çıkmaktadır.

Elindeki unsurlara dayanarak karar veren AİHM, bütün masraflar için, Avrupa Konseyi tarafından sağlanan adli yardım adı altında ele geçen 715 Euro miktardan düşülmek üzere ilgiliye 4 000 Euro ödenmesine karar vermektedir.

C. Gecikme faizi

AİHM, Avrupa Merkez Bankası'nın marjinal kredi kolaylıklarına uyguladığı faiz oranına üç puanlık bir artışın ekleneceğini belirtmektedir.

BU NEDENLERLE, AİHM, OYBİRLİĞİYLE,

1. AİHS'nin 6 § 1 maddesinin ihlal edildiğine;
2. AİHS'nin 10. maddesine ilişkin şikayetin incelenmesine gerek olmadığına;
 1. a) AİHS'nin 44 § 2 maddesi gereğince kararın kesinleştiği tarihten itibaren üç ay içinde, ödeme tarihindeki döviz kuru üzerinden Y.T.L.'ye çevrilmek üzere Savunmacı Hükümet tarafından başvurana:
 - i. Manevi zarar için 6 500 Euro (altı bin beş yüz Euro);
 - ii. Masraf ve harcamalar için, Avrupa Konseyi tarafından adli yardım olarak verilen 715 Euro (yedi yüz on beş Euro) düşülerek 4 000 Euro (dört bin Euro) ödenmesine;

iii. Sözkonusu miktarların, yansıtılabilecek her türlü vergiden muaf tutulmasına;

b) Sözkonusu sürenin bittiği tarihten itibaren ödemenin yapılmasına kadar Hükümet tarafından, Avrupa Merkez Bankası'nın o dönem için geçerli olan faiz oranının üç puan fazlasına eşit oranda faiz *uygulanmasına*;

4. Adil tazmine ilişkin diğer taleplerin *reddine*;

karar vermiştir.

İşbu karar Fransızca olarak hazırlanmış ve AIHM'nin iç tüzüğü'nün 77 §§ 2 ve 3 maddesine uygun olarak 31 Ekim 2006 tarihinde yazıyla bildirilmiştir.